

La nova equipació de la selecció de futbol

La Federació Catalana de Futbol ha presentat aquesta setmana la nova equipació de la selecció. Ras i curt: no m'agrada. Gens. Tampoc m'agradaven en absolut les anteriors equipacions —l'anterior, per més inri, lluia cinc barres en comptes de quatre—. A més, ja comptem amb equips de futbol històrics com el Sant Andreu o el CD Roquetenc —l'equip del meu poble— amb samarretes quadribarrades.

Trobo que el nou disseny no fa per a una selecció seriosa, que és el que hem de pretendre esdevenir, encara que de moment no pugui ser. Tot arribarà.

Diria que, un cop més, es nota la voluntat d'enllustar de forma estrident, amb les quatre barres, la samarreta nacional. I no cal. No caldria. La samarreta escollida fa pensar més en les camisoles virolades dels genets de les curses de cavalls. Decantar-se per allò que resulta més llampant no deixa de ser la manifestació d'un gust infantil. Preferiria un tractament més elegant, més reposat cromàticament. Penso en les equipacions d'Anglaterra o la de Portugal, o la d'Itàlia —encara que, lamentablement, Itàlia ja porta dos mundials sense classificar-se—.

No podríem actuar com si fóssim normals?, vull dir... desempallegar-nos de la visió folklòrica autonomista i deixar de vestir-nos de senyera per sortir a escena? Em sembla que pequem, en aquest sentit, de provincianisme. I em dol dir-ho perquè, des de l'altiplà central de la península, això ja ens ho diuen prou, despectivament, maliciosament, els envejosos catalanofòbics que es pensen ser el melic del món, pobrets.

Des del meu punt de vista, cal triar un color "nacional" —si fóssim només una empresa en diríem un color corporatiu— que identifiqui la nostra selecció. I que les quatre barres siguin només un discretíssim guarniment molt complementari i sense estridències. I no empastifem la tria amb el disseny de pantalons i mitjons, si us plau, que sí, podrien ser o no d'un altre color que s'hi avingui.

En el context de les protestes per la no aprovació del decret sobre habitatge i l'anunci d'un minihuracà mediterrani, parlar de samarretes de futbol sona a frivolitat. Ho sé, però una cosa no treu l'altra. Fixar la mirada en l'epicentre més explosiu de l'actualitat no ha d'eclipsar els possibles comentaris de temes que, al seu costat, són més petits. Eu?